

[Christmas Møller.]

Medlem se, at Det konservative Folkeparti ønskede Bevarelsen af et vist Tokammersystem. Men det er vel ogsaa et vist Tokammersystem, man bevarer — det kan vel ikke bestrides. Navnlig det ærede Medlem Hr. Brorsen kan ikke bestride det, for hvad sagde det ærede Medlem Hr. Brorsen den 20. Januar om det Tokammersystem, han ønskede at stille Forslag om her? — jeg beder om Tilladelse til at Par korte Citater nu og eventuelt senere. Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde: „... at vi inden for Venstre principielt maa holde for, at Bevarelsen af Tokammersystemet i Rigets Grundlov vil være det heldigste ogsaa ud i Fremtiden. Vi har bl. a. henvist til, at i Stater med Etkammersystem har man fundet det formaalstjenligt at dele Kammeret i to selvstændigt arbejdende Afdelinger; dette er f. Eks. Tilfældet i Norge og Island“. Man har vel Lov til at spørge det ærede Medlem Hr. Brorsen og Venstre: Hvorfor henvises der den 20. Januar til Norge og Island? — det Venstre, som vil skabe ens Valgret, som vil lade Tingene stemme sammen, som siger, at et vist Tokammersystem skal vi have. Det er det, de har faaet, men saa er de ikke tilfredse med det, og egentlig er det jo ikke til at forstaa, hvorfor de ikke er det.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen kan dog heller ikke være uvidende om, at Det konservative Folkeparti den 20. Januar udtalte Ønske om et vist Tokammersystem, næsten paa samme Maade som det ærede Medlem, og at jeg sagde, at jeg var rede til at medvirke til Gennemførelse af en Rigsdagsordning med eet Vælgerkorps og een Afstemning.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Brorsen, at der ikke har været vist Forhandlingsvilje. Jeg vil herom sige til det ærede Medlem, at jeg er uenig med ham deri. Der har i Forfatningskommissionen og i Kommissionens Underudvalg været udtalt stærkt Ønske om at faa Venstre med i Forhandlingerne, længe inden Forhandlingerne mellem Regeringspartierne og os begyndte. Det ved enhver, at saaledes er Stillingen. Det ligger endvidere saaledes, at i Folketingsudvalget blev der givet Udtryk for, at hvis man kunde komme til et Etkammersystem, saa var Regeringspartierne villige til at drøfte det, og jeg, som jo med Sandhed kan sige, at saadan kun Begejstring for det Resultat, der var opnaaet, har jeg ikke mødt fra mit Parti, jeg maatte selvfølgelig sige, at det var jeg parat til at gaa til Partiet med og forhandle med det om.

Men svarede Venstre: Skal vi saa tage fat, skal vi saa begynde at forhandle? Nej, Venstre sagde derefter, at det, de havde stillet op i deres eget Forslag, var ufravigeligt. Det er jo Sandheden om disse Forhandlinger, det er den historiske Gang i dem. Det er ikke rigtigt, at der ikke har været vist Vilje fra Regeringspartierne og de Konservative til at forhandle Sagen. Vi har sagt — jeg har maaske sagt det en Smule stærkere end andre —, at Resultatet kunde ikke ændres, uden at alle tre var enige derom, men det er da ikke noget, som det ærede Medlem Hr. Brorsen kan undre sig over. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Hvordan vil han egentlig ellers have det? Hvordan var det i Kanslergade i 1933? Kunde der da ændres noget i Aftalen mellem Regeringspartierne og Venstre, uden at de var enige derom? Men hvorfor siger det ærede Medlem Hr. Brorsen saa saadan noget? Hvad skal det til? Det ærede Medlem ved jo udmærket godt, at anderledes kan det simpelt hen ikke være.

Med Hensyn til Venstres Forslag, som altsaa er et Etkammerforslag, forstaaer jeg, at nu er det slaaet fast, nu gives der i Dag klar Besked til dette Ting, til Landstinget, til Offentligheden om, at Tokammersystemet har Venstre forladt. Tokammersystemet drøftes ikke mere i Venstre, og det, der derfor er Spørgsmaalet, er, om man, naar man skal have en Ordning med den klare, enkle og stærke Afgørelse, foretrækker Venstres Forslag eller foretrækker et vist Tokammersystem, der, som vi saa mange Gange har sagt, har Etkammersystemets Fordele med Hensyn til Afgørelser og Tokammersystemets Fordele paa andre Omraader. Det er altsaa det Spørgsmaal, der nu, som enhver ved, foreligger, og ikke noget som helst andet.

Jeg skal i øvrigt ikke komme stærkt ind paa Partiet Venstres Ændringsforslag, og de andre Partiers Ændringsforslag skal jeg, som Skik er, først udtale mig om, naar der er redegjort for dem af de paagældende Partiers Ordførere, men et Par Bemærkninger vil jeg dog gerne have Lov til at gøre med Hensyn til Venstres Ændringsforslag.

Det er klart, at der ikke har kunnet opnaas nogen Enighed med Venstre, naar Venstres Ændringsforslag paa afgørende Punkter gik imod det, der var selve Ideen i Forfatningsforslaget: den hurtige og klare Afgørelse fra Rigsdagens Side.

Jeg vil dernæst gerne sige, at den Bestemmelse, som Venstre har foreslaaet med Hensyn til Højesteret og Lovgivningsmagten, er efter min Opfattelse af en saadan Karakter, at den overhovedet ikke lader sig gen-